

II. János Pál pápa beszéde az evangélikus–katolikus vegyesbizottság ülésén

Kedves Barátaim Krisztusban!

Szívből üdvözlöm Önöket és köszöntöm a bennünket összefonó kötelékek iránti mély tisztelettel és élénk érdeklődéssel.

Szívünk hálával van teli. „Mindig hálát adunk Istennek mindnyájatokért, valahányszor megemlékezünk rólatok imádságainkban.” (1 Tessz 1, 2.)

Gondolataink visszaszállnak a II. Vatikáni zsinat emlékezetes éveire. Akkor történt, hogy a katolikus egyház a Szentlélek sugallatára a főpásztorok gyülekezetében Péter utódjával együtt elhatározta, hogy minden erejével megújítja erőfeszítéseit a keresztények egységéért. Abban az időben első kapcsolatainkat a zsinatra érkezett nagyrabecsült kiküldöttek teremtették meg. Ez hamarosan hivatalos párbeszédhez vezetett. Ilyen párbeszéd jött létre a Lutheránus Világszövetség és a Keresztény Egység titkársága között. Ezeket a különleges, hivatalos kapcsolatokat szükségszerűségnek és Isten ajándékának tartjuk.

Csaknem húsz éve vezet bennünket az isteni gondviselés a dialógus ösvényén. Ez idő alatt Önök, mint az evangélikus-katolikus vegyesbizottság tagjai és tanácsadói, tíz plenáris ülést és több kisebb találkozót tartottak. Ezek eredményeként fontos és lényeges meglátásokat dolgoztak ki; munkájuk jól szolgálja az egység házának felépítését, amelyen közösen fáradozunk. Hálával néznek vissza a megfeszített munka éveire, amelyeket az önfeláldozás szelleme jellemez. Fáradozásaikat a keresztények imái támogatták, és gyümölcsei a Szentlélek ajándékaiba vetett bizalomban születtek meg.

Nagy felelősséget vállaltak magukra: szenvedélyesen keresték az igazságot, aki maga Krisztus, és alázattal meghajoltak Isten szent akaratának titka előtt, hűségesen saját örökségükhöz. Fáradozásaik nyomán a szoros barátság léggöre alakult ki körülükben, és szolidaritást vállaltak azokkal, akik a megosztottságtól szenvednek. Munkájuk eredménye széles körben ismert az egész keresztény világon. Sok ember elgondolkodik rajtuk, tanulmányozza és vizsgálja az elkészített közös dokumentumokat. Jelentéseik segítsék elő a keresztény egység mozgalmát. Ezt az illetékes egyházi hatóságok vezetik, úgy, hogy ez a mozgalom mély gyökeret eresszen minden hívő szívében, őket is arra indítva, hogy a maguk lehetőségei szerint szintén csatlakozzanak hozzá.

Négy évvel ezelőtt került sor az augsburgi birodalmi gyűlésen 1540-ban be-terjesztett lutheránus hitvallás jubileumi ünneplésére. Őszinte meglepedéssel nyugtázták, hogy hitünk néhány központi igazságában egyetértésre tudtunk jutni. Ami egyesít bennünket és amit közösen vallunk, az bátorít bennünket abban a reményben, hogy további egységre juthatunk a hitnek és a keresztény életnek olyan területein, amelyek jelenleg még elválasztanak bennünket.

Martin Luther születésének tavalyi emlékévében megállapíthattuk, hogy az evangélikus és katolikus kutatások eredményei teljesebb képet rajzolnak élénk Luther személyéről és tanításáról, és igazabb képet adnak a XVI. század bonyolult történelmi eseményeiről. Mindezek fontos tényezők a katolikusok és luther-

ránusok kiengesztelődésében és egyesülésében. Mérföldkövek azon a hosszú és viszontagságos úton, amelyen előrehaladunk. Mindig új és új lehetőségeket kell keresnünk, hogy lépésről lépésre megvalósítsuk azt az egységet, amelyért Krisztus imádkozott áldozati halála előestéjén. Élő valósággá akarjuk tenni mindazt, ami itt és most lehetséges közös keresztény tanúságtételünk útján.

Még egyszer köszönöm önöknek mindazt, amit Jézus Krisztus akaratának engedelmeskedve tett, az igazsághoz hűségesen és az evangélium szolgálatában, olyan világban, amely világosságra és útmutatásra vágyik. Legyen bőségesen áldott a munkájuk, és hozzon sok gyümölcsöt. Imádkozom azért, hogy Isten Lelke kísérje bőséges áldásával a Lutheránus Világszövetség e nyári közgyűlését. Imádkozom párbeszédünk jövőjéért is, hogy együtt, a Szentlélek sürgetésének engedelmeskedve „gyarapodjatok Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus kegyelmében és ismeretében. Neki legyen dicsőség most és az Örökkévalóság napján. Amen.” (2 Pét 3, 18.)

Osservatore Romano, 1984. márc. 3.

NAPLÓ

In memoriam

Mezey László

(1918–1984)

A Magyar Tudományos Akadémia I. Osztálya és Társadalomtudományi Főosztálya, az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészeti Kara, az Eötvös József Kollégium és a Művelődési Minisztérium Könyvtörténeti bizottsága nevében búcsúszom Mezey László professzortársunktól, barátunktól, a tudós és igaz embertől.

A búcsúztató nehéz műfaján belül is különösen nehéz feladatot kellett vállalnunk, hiszen a mindannyiunk előtt érthetetlen, sőt mondhatnám: értelmetlen tragédia még túl friss és ajkunkra fagyasztja a szót. Még fel sem tudjuk fogni, hogy mit veszítettünk távozásával. Akik azonban közel állottunk hozzá, kötelességünknek érezzük, hogy a látszólag torzóban maradt életmű *nemzeti* jelentőségét és folytatandóságát máris hangoztassuk.

Honnan indult, min munkálkodott Mezey László? Mi az az ércnél maradandóbbnak hirdető *monumentum*, amelyet tulajdonképpen mégis befejezetten hagyott ránk?

Egerben született 1918. december 5-én. Az ősi város beszédes kövei, műemlékei, hagyományai mindmegannyi *character indelebilis*-ként vésődtek a történelem, különösen a magyar középkor iránt fogékony gyermek, majd ifjú lelkébe. Később, nemzetközi hírű tudós korában is meghatódottan, a reá jellemző szerény mosollyal kalauzolta Európa minden részéről jövő kutatótársait – legutóbb a Vatikáni Könyvtár igazgatóhelyettesét – ahhoz az épülethez, amelynek falán ma is ki lehet betűzni nevének diákkori megörökítését. Belső daimonionjának ösztönzésére választotta meg hivatását, amelyre előbb a római,